

[Arentoff.]

i form af indtægter for de genanvendelige materialer, kan den enkelte borger betale for sin egen renovation i form af egen indsats og ikke med rede penge. Det var da et mål at stræbe efter, og det ville formentlig også være med til at øge interessen, til gavn for hele samfundet.

Jeg vil gerne trække nogle enkelte emner af dem, der er nævnt i miljøministerens redegørelse, frem, og se lidt nærmere på dem; jeg kan ikke nå dem alle sammen. De, jeg vil trække frem, er papir, glas og metaller.

For papirs vedkommende gør sig jo det forhold gældende, at man ikke kan lave fint, hvidt papir af gamle aviser. Kun med til sætning i store mængder af råstoffer kan papir af samme kvalitet som en del af det genanvendte fremstilles. Vi er formentlig også, som hr. Kampmann var inde på, overordentlig forvænt med papirkvaliteter, og det er muligt, at vi må ændre holdning på dette område. Men der satses hårdt på at forbedre kvaliteten af genanvendt papir, bl. a. af danske returpapirforbrugende virksomheders interessentskab. Der synes i øjeblikket at være visse vanskeligheder for papir- og papfabrikkerne, men der er da også en lysning forude.

I 1974 indsamledes 217.000 t eller 25 pct. af det danske papirforbrug. Heraf genanvendtes 153.000 t, og 76.000 t gik til eksport, mens 12.000 t blev importeret. En prognose frem til 1980 regner med indsamling af 380.000 t, import på 10.000 t, genanvendelse 180.000 t og 210.000 t til eksport. Alene fremgangen på ca. 130.000 t til eksport må mane til eftertanke.

Ligesom på husholdningsaffaldsområdet har Makulaturkompagniet i København i samarbejde med Roskilde amt og Greve kommune gennemført et forsøg med indsamling af separeret returpapir fra husholdninger i Greve med gode resultater. Baggrunden for forsøget er, at papiraffald pladmæssigt optager ca. 70 pct. af husholdningsaffald, og kan det holdes for sig selv, behøver man ikke at øge mængden af skraldebøtter og affaldssække. Yderligere er der den fordel, at papiret undgår at gå op i røg på forbrændingsanstalterne, hvor det tværtimod er med til at sætte forbrændingstemperaturen så højt op, at man må hælde vand på for at køle under forbrændingsprocessen.

Ved begrænsning af papirmængden til forbrændingsanstalterne vil der heller ikke blive behov for milliardinvesteringer i nye forbrændingsanstalter — og ikke at forglemme: papiret destrueres ikke, men kan gå til genanvendelse.

På glasområdet er de store spørgsmål, som der også er gjort meget ud af i redegørelsen, vel nok mælkeflasker kontra mælkekartoner, øl- og sodavandsflasker kontra dåser samt området vinflasker. På mælkeflaskeområdet har jeg haft mulighed for at studere forholdene i praksis samt haft lejlighed til at drøfte problemerne på centralmejeriet i Århus. Der har man i dag baseret hele distributionen af konsummælkprodukter på kartoner og plasticemballage. Man har 28 lastbiler til udkørsel og tilstrækkelig lagerplads til emballage. Såfremt man skal gå tilbage til glasemballage, vil det formentlig blive en dyr historie for mejerierne og dermed for forbrugerne. For centralmejeriet, som er repræsentativt for de danske konsummælkmejerier, vil det bl. a. betyde, at 7 tappemaskiner til ca. 6 mill. kr. skal udskiftes, vognparken til udkørsel skal forøges med 14 lastbiler til 42 med dertil hørende større forbrug af benzin og olie, og der skal anskaffes 50.000 nye mælkekasser, idet de nu anvendte ikke passer til flasker. En glasmælkeflaske vejer ½ kg, det vil sige, at 1 l mælk, som husmoderen skal bære hjem, nu vil veje 1½ kg. Mælkeflasker fylder 30 pct. mere end kartoner; det giver store problemer med hensyn til lagerplads på mejerierne, hos detailhandlerne og ikke mindst hos forbrugerne: køleskabe i dag er bygget til kartoner. Dertil kommer hele regnskabet med flasker, returkørsel og rensning, samt at alene centralmejeriet skal have ca. 600.000 flasker fremstillet. Det betyder løseligt en fordyrelse i dag på mindst 15 øre pr. l mælk, og det er vel ikke lige det, befolkningen sukker efter.

Det er mig bekendt, at man i udlandet, bl. a. Frankrig og Belgien, er nået langt i udviklingen af polyethylenflasker — ikke poser — der er hygiejniske, og som kan genanvendes. Det danske firma Superfos er i forbindelse med disse udenlandske firmaer, og man bør nok også undersøge fordele og ulemper ved denne emballageform.

Skal jeg prøve at komme med et konstruktivt forslag, vil jeg foreslå, at man fin-